

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκταυτοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Δεκεμβρίου 1896

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 52

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 401)

Ἐν τῷ μεταξὺ ἠλάλαζε παρὰ τὴν εἴσοδον ἡ ὀρχήστρα τοῦ θιάσου, ἓν κορνέτον (Ἀλέκος), ἓν τρομβόνιον (Ναπολέων), ἓν τύμπανον (Μακρολέλεας) καὶ μία γρανκάσα (Κορνηλία). Ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ τὰ κακὸφωνα ὄργανα ἠκούετο ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Καίσαρος Κασκαμπέλ, προσκαλοῦντος τὸ πλῆθος εἰς καθάραν ρωσικὴν:

«Ὅριστε! Ὅριστε, κυρίαί καὶ κύριοι! Σαράντα κατίκια ἢ θέσις ἀδιακρίτως!... Ὅριστε!...»

Ὅταν δὲ αἱ κυρίαί καὶ οἱ κύριοι ἔλαβον θέσιν ἐντὸς τοῦ Ἱπποδρόμου, ἡ ὀρχήστρα ἐξηφανίσθη, διότι θὰ ἤρχιζεν ἡ παράστασις καὶ οἱ μουσικοὶ τώρα εἶχον ἄλλα καθήκοντα.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ προγράμματος ἐπῆγε λαμπρά. Ἐπέτυχον πολὺ καὶ ἐχειροκροτήθησαν ἐπαξίως ἡ μικρὰ Ναπολέων ὡς χορεύτρια, ὁ μικρὸς Ἀλέκος ὡς πηδηκτής, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ὡς γυμναστικοί, ὁ Τζὼν Μπούλ καὶ ὁ Ζάκος (ὅλοι εἰς ὅλα τὰ εἶδη) ἀκόμη καὶ ὁ Γιάννης ὡς ἰσορροπίστης, μολοντὶ ὀλίγον ἔλειψε μίαν φορὰν ἀνὰ χάσιν τὴν ἰσορροπίαν—τὸ ὅποιον εὐτυχῶς δὲν ἀντελήφθη τὸ νοήμον κοινόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη πυραμὶς ἀνῆλθον πρὸ τοῦ διαλείμματος ἐκτάκτως ἐπιτυχῆς. Ἐκτὸς τούτου τὴν παράστασιν ἐφαίδρυνε καὶ ἐζωογόνησεν ἡ χάρις, ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀπαράμιλλος ζωηρότης μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ θαυμάσιος Κασκαμπέλ, ἠγόρευε πρὸς τὸ πλῆθος, παρουσιάζων ἐνα-ἐνα τοὺς καλλιτέχνους τοῦ καὶ ἐξαιτούμενος ὑπὲρ αὐτῶν τὰς ἐπευφημίας, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὰ τόσα τῶν χαρίσματα. Ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ ἐσώθη! Οἱ Ρῶσοι ἐπὶ μακρὸν θὰ ἐνθυμοῦντο τὸ ἐνδοξὸν ὄνομά της.

Μετὰ πόσῃν ἀνυπομονήσειαν τὸ κοινὸν ἐπερίμενε τὸ δεύτερον μέρος τοῦ προ-

γράμματος. Κατὰ τὸ διάλειμμα μόνον περὶ αὐτοῦ ὠμίλουν εἰς τοὺς διαδρόμους.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπέστρεψαν καὶ ἐκάθισαν οἱ θεαταί. Καμμία θέσις δὲν ἔμεινε κενή.

Πρὸ μιᾶς ὥρας ἤδη, ὁ Κίρσεφ καὶ ὁ Ὀρτικ εἶχον ἐπιστρέψῃ φέροντες τὰ ζητηθέντα «βωδὰ πρόσωπα». Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κομπάρσοι αὐτοὶ ἦσαν ἀκριβῶς οἱ ἔντιμοι ἐκεῖνοι κύριοι, τοὺς ὁποίους εἶχον συναντήσει εἰς τὰ Οὐράλια...

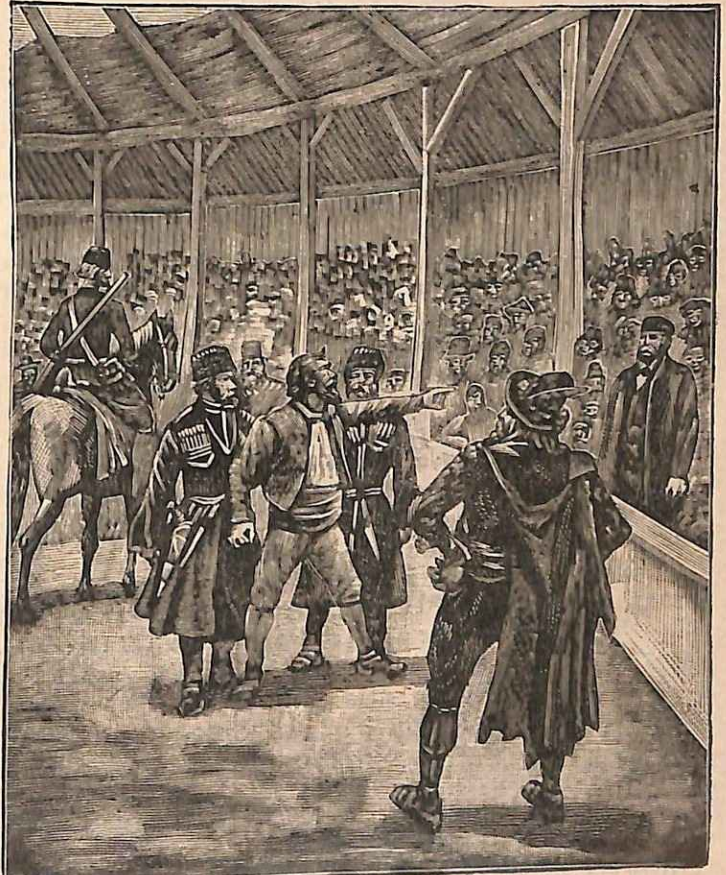
Ὁ Κασκαμπέλ ἐξήτασε μετὰ προσοχὴν τὸ νέον αὐτὸ προσωπίκον.

«Ὡραῖα κεφάλια! ἀνέκραξεν. Ὡραῖα μούτρα!... Ὡραῖα κορμιά!... Μόνον που δὲν ὁμοιάζουν πολὺ μετὰ ληστές.

Ἀλλὰ τέλος πάντων! Μὲ μιὰ κατάλληλη περροῦκα καὶ μετὰ ψεύτικα γένεια κάτι μπορεῖ νὰ γίνη!»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κασκαμπέλ μόνον τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐπαρουσίαζετο, εἶχε καιρὸν ἀρκετὸν διὰ νὰ προετοιμάσῃ τοὺς κομπάρσους του, νὰ τοὺς ἐνδύσῃ, νὰ τοὺς μεταμορφώσῃ εἰς ληστές...

Ἐν τούτοις ὁ Μακρολέλεας ἐκτύπησε τρία κτυπήματα, ὅτε θάνυφουτο ἡ αὐλαία—ἂν ὑπῆρχεν αὐλαία εἰς τὴν αὐτοσχέδιον ἐκείνην σκηνήν. Ἀλλὰ καὶ ὁ σκηνικὸς ἐκεῖνος διάκοσμος πτωχότατος. Φαντασθῆτε ὅτι ἐν ἐρμάριον μ' ἓνα σταυρὸν εἰς τὴν κορυφήν, ἀριστερᾷ, παρίστανε τὴν ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ὁ κώδων εὐρίσκετο εἰς τὰ παρασκήνια· εἰς τὸ μέσον ἡ πλατεῖα τοῦ χωρίου ἀντεπροσωπεύετο ὅπως δὴ ποτε ὑπὸ τοῦ στίβου· δεξιᾷ δὲν-

«Νί τοι!» εἶπεν ὁ Ὀρτικ! (Σελ. 410, στήλ. 6').

δρῦλλιά τινι μέσῃ εἰς κιβώτια, καταλλήλως τοποθετημένα, ἔδιδον ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ. Βλέπετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς πάντοτε τὰς κομπῶδεις ἐπαγγελίας τῶν προγραμμάτων—τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὸν πλοῦτον τῶν σκηνογραφῶν...

Ἡ παντομίμα ἤρχισεν ἐν μέσῳ βαθύτατης σιωπῆς. Ἐκαμιν ἐντύπωσιν ἡ χάρις τῆς Ναπολέων μετὰ τὴν ξανθὴν τῆς κόμην καὶ τὴν κομψοτάτην ἐνδυμασίαν της. Ὁ διάλογός της μετὰ τὸν Ἀλέκον ἦτο τόσο ζωηρός, μετὰ τὰς ἐκφραστικὰς ἐκείνας χειρονομίας, ὥστε πραγματικῶς αἱ λέξεις ἦσαν περιτταί. Ἡ κωμικὴ εἰσοδος τοῦ Μακρολέλεα μετὰ τὸν πίθηκον καὶ μετὰ τὸν παπαγάλον, διέχυσεν μεγάλην φαιδρότητα... Κατόπιν ἦλθε τὸ μέρος τῆς Κορνηλίας. Ἀλλὰ

τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν ἕως τώρα ἔκαμεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Γιάννη με σπολὴν καραβινοφόρου ἱταλοῦ. Πόσον ἐφαίνετο μελαγχολικὸς καὶ ἀγρηγμένος... Ἐν τούτοις ἡ σκηνὴ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μακρολέλεκα ἐπαίχθη θαυμασίως. Ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος δειλὸς ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ με τόσην φυσικότητα!..

Φωναὶ τρόμου ὀξεῖαι ἀντηχοῦν τότε ἀπὸ τὰ παράσκηνα. . . Ὁ Ἀλέκος ὁρμᾷ καὶ χάνεται εἰς τὰ βάθη τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ. . . Ἀγὼν συνάπτεται ὁρατός ὀπισθεν τῶν δεινυλλίων καὶ ἀντηγεῖ πυροβολισμός.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Φρακάσαρ ὁ ἀρχιληστής. Πόσον εἶνε τρομερός! . . Ὁλόκληρος συμμορία τὸν ἀκολουθεῖ χειρονομοῦσα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ληστῶν φαίνονται ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, ἀγνώριστοι ὑπὸ τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα. Ἡ Κορνηλία συλλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Ὁ Ἀλέκος ὁρμᾷ διὰ τὴν ὑπερασπισθῆναι.

Ὅταν ἄλλοτε ὁ Κασκαμπέλ παρίστανε μόνος τοῦ ολόκληρον τὴν συμμορίαν, αὐτὸ ἦτο κάπως εὐκολώτερον. Ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ μήτηρ των, ἡ ἀδελφὴ των καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ἡδύνατο κάπως νὰ συγκρατοῦν τὴν μανίαν τοῦ περιμένοντες τὴν ἀφίξιν τῶν χωροφυλάκων. Ἀλλὰ σήμερον μία τοιαύτη λύσις ἐφαίνετο πολὺ ἐπικίνδυνος. Ὁ Φρακάσαρ δὲν ἦτο μόνος τὸν πλέον! Ὁκτὼ κακοῦργοι με ὅστ᾽α καὶ με σάρκα τὸν περιστοιχίζον. . . Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν ν᾽ἀντιπάλαισεν με ὅλους αὐτούς; . . Διὰ τοῦτο ἡ ὁμοιολήθεια, ἡ φυσικότης, θὰ ἐκινδύνευε πολὺ, ἂν δὲν συνέβαινε κάτι τι ἄλλο. . .

Ἐξαφνα ἀπόσπασμα Κοζάκων εἰς βάλλει εἰς τὸν στίβον. Ἰδοὺ μία ἐμφάνισις ἐντελὴς ἀπροσδόκητος.

Τῷ ὄντι ὁ Κασκαμπέλ δὲν παρέλειψε τίποτε, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν παράστασιν αὐτὴν ἔκτακτον μεγαλοπρέπειαν καὶ ἡ τελευταία εἰκὼν εἶνε πλήρης. Χωροφυλάκες ἢ Κοζάκοι εἶνε τὸ ἴδιον! Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ὀρτικ, ὁ Κίρσεφ καὶ οἱ ἑξὺ σύντροφοὶ των συλλαμβάνονται, ρίπτονται κατὰ γῆς καὶ δεσμεύονται, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Ἐξαφνα ἀντηχοῦν φωναὶ:

— Ἄ, μὴ ἐμέ! ὄχι ἐμέ, γενναῖοί μου Κοζάκοι. Αὐτοὺς ὅσον θέλετε. . . ἀλλὰ ἐγώ. . . εἶμαι ψεύτικος ληστής!

Καὶ ποῖος τα λέγει αὐτὰ; . . Ὁ Φρακάσαρ, ἡ μᾶλλον ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος μένει ἐλεύθερος, ἐνῶ ὅλοι οἱ κομπάρσοι, ἀλυσσάδετοι, κρατοῦνται ὑπὸ τῶν Κοζάκων. . .

Αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον, ἡ μεγάλη ιδέα τοῦ Καίσαρος Κασκαμπέλ. Ἀφ' οὗ παρῆλθε τὸν Ὀρτικ καὶ τοὺς συντρόφους τοῦ νὰ παίξουν τὸν ρόλον τῶν ληστῶν, συνεννοήθη με τὰς ἀρχὰς τοῦ Πέρμου

διὰ τὰ περαιτέρω. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐν ἁπόσπασμα Κοζάκων κατέφθασε καὶ εἰς τὴν σκηνὴν ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς λύσεως. Ἄ, σας βεβαίως ὅτι ποτὲ δὲν ἐπέτυχε περισσότερον ἢ λύσις τῶν Ἀληστῶν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ!

Ἄλλ' ὁ Ὀρτικ δὲν τα ἔχασεν. Ἀνηγέρθη καὶ δεῖξας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Κοζάκων τὸν Κασκαμπέλ:

«Καταγγέλλω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, εἶπε. Αὐτὸς ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὴν Ρωσίαν ἕνα πολιτικὸν καταδίκον. Ἄ, με παρέδωκες, παληοσαλτιμπάγκο, σὲ παρὰ δίδω κ' ἐγώ!

— Παράδοσέ με, φίλε μου! τί νὰ γίνῃ! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, κλείων τὸν ὀφθαλμόν.

— Καὶ ὁ καταδίκος που ἔφερε εἶνε ὁ κόμης Ναρκίνης!

— Μπράβο, Ὀρτικ!

Ἡ Κορνηλία, τὰ παιδιὰ, ἡ Καγέττη ἀπέμειναν ὡς κεραυνόπληκτοι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἐκ τῶν θεατῶν ἠγέρθη. Ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης! — Νά τος! εἶπεν ὁ Ὀρτικ, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε. Ὁ Κασκαμπέλ ἐκάγχασε.

— Ναί εἶμαι ἐγώ! ὁ κόμης Ναρκίνης! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

— Ἀλλὰ ἐλεύθερος! Εἰς τὸν κόμητα Ναρκίνην ἐδόθη ἀμνηστία! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

Φαντάζεσθε πλέον τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐκπληξιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ, τὰ ὅποια ἠγνόουν τὸ μέγα τοῦτο μυστικόν. Ἀλλ' ὅτι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε εἶνε ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ παράστασις με τὸ θαυμαστὸν καὶ ἀπροσδόκητον αὐτὸ τέλος. Ὅποια φρενητιῶδη χειροκροτήματα!

Μία μικρὰ ἐξήγησις τώρα εἶνε ἀναγκαία.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ κόμης Ναρκίνης ἐσώθη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ, εἶχον παρέλθῃ δεκατρεῖς μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους οὐδεμίαν εἰδήσιν εἶχεν ἐκ Ρωσίας—οὔτε ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ ἔχῃ. Ἦγνόει λοιπὸν ὅτι πρὸ ἑξ μηνῶν ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Β' ἐξέδωκεν ἐν οὐλάκιον, διὰ τοῦ ὁποίου παρείχετο ἀμνηστία εἰς τινὰς πολιτικούς καταδίκους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κόμης Ναρκίνης. Ὁ πρίγκηψ πατὴρ τοῦ τῷ ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρωσίαν ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἀνυπομόνως. Ἀλλ' ὁ κόμης, ἀναχωρήσας ἤδη, δὲν ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἐπεστράφη ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου ὡς ἀζήτητος. Ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ θλίψις τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνης ὡς ἐκ τούτου ἦτο μεγίστη. Ἐφαντάζετο ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἐχάθη. . . ἀπέθανεν. Ἡ υἱεῖα τοῦ ἐκλονίσθη καὶ εὕρισκετο εἰς πολὺ κρίσιμον σημεῖον, ὅταν ὁ κ. Σέργιος ἔ-

φθασεν εἰς τὴν Βάλσκαν. Ὅποια χαρὰ διὰ τὸν πρίγκηπα Ναρκίνην! . . Ὁ κόμης Ναρκίνης ἦτο ἐλεύθερος, δὲν ἐφοβέτο πλέον τὴν ρωσικὴν ἀστυνομίαν. Τότε μὴ θέλων νὰφήσῃ ἀμέσως τὸν πατέρα, εἰς τὴν θείαν που εὕρισκετο, ἔγραψε πρὸς τὸν Κασκαμπέλ τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην, δι' ἧς τῷ ἀνήγγειλε τὰ πάντα, προσθέσας ὅτι θὰ ἐπέστρεφε νὰ τὸν ἴδῃ εἰς τὸν Ἰππόδρομον τοῦ Πέρμου περὶ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

Τότε ὁ Κασκαμπέλ συνέλαβε τὸ μέγα σχέδιον νὰ παραδώσῃ τὴν συμμορίαν Ὀρτικ—εἵδομεν κατὰ ποῖον ἀξιοθαύμαστον τρόπον.

Ὁ κύριος Σέργιος ἔμαθε μετ' ὀλίγον τί εἶχε συμβῆ, πῶς ἡ Καγέττη ἀνεκάλυψε τὴν κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ μηχανορραφίαν, πῶς διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν τῆς παρακολουθήσασα τοὺς δύο κακούργους τὴν νύκτα τῆς 6 Ἰουλίου. πῶς ἐπληροφόρησε περὶ ὧν τούτων τὸν Κασκαμπέλ καὶ διατί ἐπὶ τέλους αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν κόμητα Ναρκίνην, οὔτε εἰς τὴν σύζυγόν του.

— Μυστικὸν ἀπὸ ἐμέ, Καίσαρ! μυστικόν! εἶπεν ἡ Κορνηλία με τόνον μομφῆς.

— Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον, γυναικά μου!

Ἡ Κορνηλία εἶχεν ἤδη συγχωρήσῃ τὸν σύζυγόν της, μὴ δυναμένη δὲ νὰ κρατηθῇ περισσότερον ἀνέκραξεν:

— Ἄ κύριε Σέργιε! πρέπει νὰ σας φιλήσω!

Καὶ τὸν ἐφίλησε. Κατόπι,

— Συγχωρήσατέ με διὰ τὸ θάρρος μου, κύριε κόμη, εἶπεν. . . Ἀλλὰ ἡ χαρὰ, ξεύρετε, κύριε κόμη. . .

Καὶ ἡ ἀγαθὴ Κορνηλία ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Κύριε Σέργιε! ἐδιόρθωσεν ἀμέσως ὁ κόμης. Διὰ σὰς θὰ εἶμαι πάντοτε ὁ κύριος Σέργιος! Καὶ διὰ σέ, κόρη μου! . . προσέθεσεν ἀνοιξας τὰς ἀγκάλας εἰς τὴν Καγέττην.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δωρῶν τῆς «Διαπλάσεως» θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1897 ὁλ' ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1897.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθῇ τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κληρωτίδα πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸν προαποσταλὲν Δελτίον Ἐγγραφῆς καὶ νὰ το στείλουν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς συνδρομῆς των τὸ ταχύτερον:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου, 119.—Εἰς Ἀθήνας

ΤΗΣ ΚΑΜΠΙΑΣ ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Ἔνα σκουληκι κατάσπρω με μαῦρο κεφαλάκι

Μασοῦσε τῆς σκαμινιᾶς δροσάτο φυλλαράκι,

Ὅταν μιὰ κάμπια πράσινη με κόμβους στολισμένη

Γαλάζιους σὰν τὸν περουζὲ τὸ εἶδε θυμωμένη

Καὶ εἶπε: — «Πῶς τολμᾷς ἐδῶ ἔμπροστά μου, σκουληκάκι,

»Μὲ τέτοια τόλμη τρυφερὸ νὰ τρώγῃς φυλλαράκι;

»Φύλλο, ποῦ βλάστησε γιὰ 'μὲ κ' ἐμένα περιμένει,

»Ἐμὲ τὴ χαριτόδρυτη καὶ καταστολισμένη;

»Γιὰ στρέψε, μαυροκέφαλε, νὰ ἰδῇς τὴν εὐμορφιά μου,

»Τοὺς περουζένιους κόμβους μου, τὴν σμαραγδοθωριά μου,

»Καὶ ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ, σαχλό. . . — Ἀἱ, αἱ, πιὸ λίγα

»Δόγια νὰ λές, πολυλογού,» τῆς φώναξε μιὰ μυῖγα.

»Καὶ αὐτὸ που βρίζεις καὶ γελάς χωρὶς νὰ σε πειράξῃ

»Εἶνε σκουληκι ἔακουστό, ποῦ κάμνει τὸ μετὰξι.

»Ντράπηκες, αἱ. . . . Γι' αὐτὸ, κυρά, πιὸ γνωστικιά νὰ γίνῃς

»Κι' ἐξ ὧσως τὸν ἀγνωστο ποτὲ σου νὰ μὴ κρίνῃς.»

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐὰν ἔλεγε κανεὶς εἰς ἕνα πτωχόν: «Νά, πάρε μιὰν δεκάραν. Με τὴν δεκάραν αὐτὴν εἰμπορεῖς νὰ φάγῃς μιὰν σουπιά, ἕνα κομμάτι κρέας καὶ ἕνα κομμάτι ψωμί,» ὁ πτωχὸς βέβαια θὰ τὸν ἐκύτταζε με ἀπορίαν.

Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Λέγω καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι ἔχει γίνῃ πρὸ πολλοῦ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπου οἱ φιλόανθρωποι ἐσκέφθησαν νὰ ἰδρῶσιν τὰ λεγόμενα λαϊκὰ ἢ οἰκονομικὰ ἐστιατόρια, εἰς τὰ ὅποια προσέρχονται οἱ πτωχοὶ καὶ με δέκα ἢ δεκαπέντε λεπτὰ μόνον τρώγουν καὶ χορταίνονται.

Ἐν τοιοῦτον λοιπὸν ἑστιατόριον λειτουργεῖ πρὸ δύο ἐβδομάδων εἰς τὴν πόλιν μας. Τὸ ἱδρύσε μία Ἀγγλίς, ἡ μὲς Ἰωάννα Χεύ, ἡ ὁποία ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας με εἰδικὴν φιλοanthropikὴν ἀποστολήν. Ἀλλ' ἂν ἡ πρωτοβουλία ἀνῆκε εἰς ξένην, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου ἀνῆκε εἰς ἐλληνίδας καὶ εἶνε πάλιν τὸς ἐπαίνου ἀνώτεροι αἱ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες τῶν Ἀθηναίων, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὸ ἔργον μετὰ μέγαλον ζῆλον καὶ προθυμίαν.

Τὸ «Μαγειρεῖον τῶν Πτωχῶν»—ὡπως ὠνομάσθη τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο ἱδρυμα, —λειτουργεῖ προσωρινῶς εἰς τὸ Ἔργαστήριον τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν. Καὶ ἐκεῖ τρώγουν ἀντὶ δεκαλέπτου ὄχι μόνον αἱ πτωχαὶ ἐργάτιδες τοῦ Καταστήματος, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἄλλων πτωχῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων. Φαντασθῆτε ὅτι μόνον τὸ παρελθὸν Σάββατον διενεμήθησαν τριακόσια τριάκοντα

μερίδες φαγητοῦ. Ὅποια ἀναιδέστατος διὰ τούτους δυστυχεῖς! Καὶ πόσον πρέπει νὰ εἶνε εὐγνώμονες αὐτοὶ πρὸς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τοῖς παρέχουν καθαρὸν, ἄφθονον καὶ καλομαγειρευμένον φαγητόν με μιὰν δεκάραν, με τὴν ὁποίαν πρὶν μὲν ὀλίγον ψωμί ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν!

Καὶ τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι ἡ κοινὴ ἀνεγνώρισε τὴν εὐεργετικότητά ἐνδὸς τοιοῦτου ἱδρυματός καὶ ἐδείξε διαθέσεις νὰ το ὑποστηρίξῃ. Δι' αὐτὸ τὸ ἔργον θὰ προοδεύσῃ, θὰ ἐπεκταθῇ καὶ δι' αὐτοῦ θὰ ἀναιδεύεται ἀκόμη μεγαλύτερον μέρος πτωχῶν. Ἄν μάλιστα ὁ ἄριστος παρὰ τὴν ἑλπίδα, ὡς ἐλέχθη, δύο αἰθούσας τῆς Δημαρχίας, διὰ νὰ χρησιμεύουν ἡ μὲν ὡς μαγειρεῖον, ἡ δὲ ὡς ἐστιατόριον τῶν πτωχῶν, καὶ ἀντιδοκίμη νᾶναλὰθῃ τὴν προεδρείαν τῆς ἐπιτροπῆς ἡ πριγκήπισσα Σοφία, ὡς ἐλέχθη ἐπίσης, ἡ ἐπιτυχία τοῦ «Μαγειρείου τῶν Πτωχῶν» θὰ ἐξησυχασθῇ διὰ πολλὸν καιρὸν.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι μόνον ἀπὸ τὰς τεκνικὰς εἰσπράξεις, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν δεκάραν τῶν πτωχῶν, καλύπτονται τὰ ἐξόδα τοῦ Μαγειρείου, ὅχι! τὸ ἱδρυμα διὰ νὰ λειτουργῇ ἔχει ἀνάγκην καὶ ἄλλων πόρων ἐκτάκτων. ἂν δὲ οἱ εὐποροὶ φιλόανθρωποι δὲν ἤρχοντο πρὸς βοήθειαν διὰ δωρεῶν, τὸ Μαγειρεῖον θὰ ἔκλειε πολὺ γρήγορα. Ἡ μερίς ἡ παροχὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς στοιχίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ μιὰν δεκάραν καὶ τὸ ἐπιπλέον αὐτὸ πρέπει νὰ καταβάλλουν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ κάμουν ἕνα καλὸν πρὸς τὸν πλησίον των.

Ἀγαπητοί μου, ὅταν θάναγιώσκετε τὴν παρούσαν μου, θὰ εἶνε παραμοναὶ Χριστουγέννων. Μεγάλῃ μᾶς περιμένει καὶ ὡραία εὐροτή! Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη εἰς τὴν Φάτην καὶ τὴν κοσμοσωτήριον

αὐτὴν Γέννησιν τὴν ἐορτάζομεν με χαράν, με εὐφροσύνην. Λάμπει ἡ πυρὰ εἰς τὴν ἐστίαν, λάμπει ἡ τράπεζα, λάμπει ἡ Ἐκκλησία, λάμπουν τὰ νέα φορέματα, λάμπουν τὰ πρόσωπα. . . Ὅποια λαμπρότης καὶ εὐτυχία!..

Συνήθως τὰς ἡμέρας αὐτὰς οἱ πλούσιοι ἐνθυμοῦνται τοὺς πτωχοὺς. Ἡ εὐτυχία τῆς ἐορτῆς δὲν εἶνε πλήρης, ἂν δὲν ἔχῃ κανεὶς τὴν συναίσθησιν ὅτι ἀνεκούφισε δυστυχεῖς, ὅτι ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς μέρος ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, τουλάχιστον διὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας, καθ' ἃς πρὸς δόξαν τοῦ γεννηθέντος Σωτῆρος, ὅλοι πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχεῖς. . . Δι' αὐτὸ ἡ φιλοanthropia ἀσκεῖται αὐτὰς τὰς ἡμέρας γενναϊότερον, χρήματα καὶ φαγητὰ καὶ ἐνδύματα διανέμονται εἰς τοὺς πτωχοὺς. . .

Ἄν μέρος αὐτῶν τῶν χρημάτων ἐδίδοντο ὑπὲρ τοῦ Μαγειρείου τῶν Πτωχῶν; . . Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἐπιανᾶν τὸ ποῖον καλλίτερα; Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ εὐεργεσία θὰ ἦτο γενικωτέρα καὶ διαρκεστέρα; Αὐτὸ λοιπὸν σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε ὅσοι ἔχετε τὴν διάθεσιν καὶ εἰσθε εἰς θέσιν νὰ διαθέσετε ὀλίγα χρήματα ὑπὲρ τῶν Πτωχῶν.

Σὰς εὐχομαι νὰ διέλθετε με υἱεῖαν καὶ εὐτυχίαν τὰς ἐορτὰς καὶ σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΡΑΤΣΟΥΚΛΙΑ

Πρέπει νὰ προσθέσω ἐν μικρῷ συμπλήρωμα εἰς τὸ περὶ Ὀνομάτων καὶ Ἐπωνύμων τελευταῖον μου ἀρθρίδιον.

Δὲν σας εἶπα ἀκόμη τίποτε διὰ τὰ παρὰ τὸ σὺ οὐκ ἔστι ὅπως τὰ λέγουν εἰς τὴν Ἑπτάνησον πολὺ ἐλληνικώτερα καὶ ἀκριβέστερα, παρὰ βγαλμένα. Τὸ παρατσούκλι ἢ παραβγαλμα εἶνε ἐν ὀνόματι, τὸ ὁποῖον δὲν δίδει οὔτε ὁ νουνός, οὔτε ὁ γενάρχης. Τὸ δίδει ὁ θαυμασμός ἢ ὁ φιλόλογος οἷστρος τῶν συγχρόνων, οἱ ὅποιοι θαυμάζουν ἡ περιπατοῦν μιὰν οἰανδήποτε ιδιότητα ἐνδὸς ἀνθρώπου καὶ τὸν μεταβαπτίζουν ἀμέσως. Καὶ τὰ παρατσούκλια αὐτὰ, εὐφύεστατα, πολλὰ καὶ χαρακτηριστικώτατα, ἐπικρατοῦν καὶ γίνονται οἰκογενειακὰ ὀνόματα, λησμονεῖται δὲ χάριν αὐτῶν τὸ ἐπώνυμον. Οὕτως εἰς τὰς ἐπαρχίας προπάντων, ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀλλῶς γράφονται καὶ ἀλλῶς λέγονται. εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ τοὺς εὕρῃ κανεὶς, ἂν δὲν τοὺς ὀνομάσῃ με τὸ παρατσούκλι. Ἄν ἕνας Δαζαρόπουλος π. χ. ἔχῃ παρατσούκλι Ψημένος, εἰς τὴν πατρίδα του πρέπει νὰ ἐρωτήσῃτε: «Ποῦ εἶνε τὸ σπῖτι τοῦ Ψημένου;»

Ἐν τούτοις ἂν ἐξετάσετε καλὰ καὶ ἂν ἐνθυμηθῆτε ὅσα σὰς εἶπα εἰς τὸ

προηγούμενον ἄρθρον, θὰ ἰδῇτε ὅτι καὶ πολλὰ, πλεῖστα ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ ὀνόματα δὲν εἶνε ἡ παρὰ τοῦ κλῆρος, τὰ ὅποια μὲ τὸν καιρὸν ἐπεκράτησαν καὶ ἐνίκησαν τὸ καθεαυτοῦ οἰκογενειακὸν ὄνομα. Παραδείγματα δὲν σας φέρω, διότι θὰ γνωρίζετε πλεῖστα ὅσα.

Περὶ τοῦ τρόπου δὲ κατὰ τὸν ὅποιον δίδονται τὰ παρατσούκλια, θὰ σας διηγήθω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν.

Εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν ὑπάρχει κάποιος Νικολαΐδης, ὁ ὅποιος λέγεται καὶ Πεθαμένος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὀλοζώντανος, μοῦ ἐγεννήθη περιέργεια νὰ ἐξετάσω πῶς του ἐδόθη τὸ παραξένον αὐτὸ παρατσούκλι. Καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθα. Μίαν φορὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπαθεν ἀπὸ νεκροφάνειαν, δηλαδὴ ἀπὸ ἀναισθησίαν τὴν ἐκείνην καὶ παρατεταμένην, ὥστε ἐνομήθη ἀπὸ ὅλους νεκρός. Ἐσαβανώθη λοιπόν, ἐτέθη εἰς τὸ φέρετρον καὶ ἐκηδεύθη. Ἀλλὰ ὀλίγον πρὶν τὸν θάψουν — εὐτυχῶς δι' αὐτόν! — συνῆλθεν, ἐξύπνησε καὶ πρὸς γενικὴν ἐκπληξιν ὁ πεθαμένος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπῖτι του μὲ μίαν ἁμαξάν τῆς κηδείας! Τὸ πρᾶγμα, ἐννοεῖται, ἔκαμε μεγάλαν αἰσθησιν εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔκτοτε ὁσάνεις τὸν ἔβλεπαν, ἔλεγον: «Νὰ ὁ πεθαμένος.» Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ἐπίθετον αὐτὸ ἀντικατέστησε τὸ Νικολαΐδης καὶ ἔμεινεν ὡς παρὰ τοῦ κλῆρος ὄχι μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τοιαύτας περιέργους ἱστορίας θὰ εὕρῃ κανεὶς πολλὰς, ἂν θελήσῃ νὰ ἐξετάσῃ τὰ περίεργα παρατσούκλια.

Ἦθελα ἀκόμη νὰ σας εἰπῶ δύο λέξεις καὶ διὰ τὰ χαϊδευτικά· πῶς δηλαδὴ τὸ Δημήτριος γίνεται Μίμης καὶ τὸ Κωνσταντῖνος Κώτσος καὶ τὸ Γεώργιος Γώγος εἰς τὰ στόματα τῶν παπῶν καὶ τῶν γονέων. Ἦθελα νὰ σας εἰπῶ δι' ὅλους τοὺς Τοτούς καὶ τοὺς Ντίνους καὶ τοὺς Κοκκούς, δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνοματάκια τῶν μικρῶν ἄρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, τὰ ὅποια ὅσον πρὸς μικρὰ εἶνε, τόσο μεγαλύνει τὴν ἀγάπην καὶ τρυφερότητα ἐγκλείουν. Ἀλλ' εἰσθε ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν χαϊδευτικῶν, ἐπομένως σῆς εἰμπορεῖτε νὰ μου εἰπῇτε περισσότερα. Ἐγὼ ὡς μεγάλος, εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ τὸ πολὺ-πολὺ περὶ τῶν μεγεθυντικῶν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Κωνσταντῖνος, ἂν εἶνε μεγαλόσωμος, λέγεται Κωνσταντάρης καὶ ὁ Γεώργιος Γεωργάρας. Αὐτὸ λοιπὸν εὐχόμαι τῶρα εἰς ὅλους τοὺς Ντίνους καὶ τοὺς Γώγους πού με ἀναγινώσκουν: Νὰ γίνουν μίαν ἡμέραν Κωνσταντάραι καὶ Γεωργάροι. . . τοῦλάχιστον ἡθικῶς.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΑΓΙΑΝΗΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 405)

Ἄμα παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις καὶ ἡδυνήθη ὁ Φίλιππος νὰ ὁμιλήσῃ, — «ὦ, πάτερ Ἰωσήφ, εἶπε· νὰ ἡξεύρατε πόσον ἐλυπήθηκα! Ἀλλὰ δὲν ἡμπόρεσα νὰ σας κάμω τίποτε. . . Ἡ καὶ μὲν ἡ Χιονοῦ! . . . πέθανε εἰς τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὸ κρύο! Τὴν ἐκουκούλωσα μὲ τὴν ζακέτα μου γιὰ νὰ τὴν ζεστάνω, ἀλλὰ δὲν ἐκατόρθωσα νὰ τὴν κάμω νὰ ζωντανέσῃ. . . Ὁ Δίλυβελ καὶ ἐγὼ τὴν ἐθάψαμεν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον καὶ ἐβάλαμε μὴ πέτρα ἐπάνω εἰς τὸν τάφον.

— «ὦ, παιδάκι μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μειδιῶν καὶ σπογγίζων τὰ δάκρυά του, μὴ μου πικραίνεσαι τώρα γιὰ τέτοια πράγματα! Περαισμένα ξεχασμένα. . .

— Τὰ ἄλλα ὅμως, σὰς τα ἔφερα ὅλα! ὑπέλαβε τὸ παιδίον. Εἶνε πολὺ καλὰ. Σὰς εἶπα ὅτι θὰ σας τα προσέχω καὶ σὰς τα ἐπρόσεξα πολὺ. . . Νὰ, εἶνε ἐκεῖ. . . κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον.

— Ναι, παιδί μου, τὰ εἶδα. Πραγματικῶς εὐρίσκονται πολὺ καλὰ. Τὰ ἐπεριποιήθη καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἐμένα τὸν ἴδιον. Εἶσαι λαμπρὸν παιδί. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμε τώρα αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν· ἔχω νὰ σου εἰπῶ ἄλλα, πολὺ πρὸς ἐνδιαφέροντα. . .

— Πρὶν φύγετε, πάτερ Ἰωσήφ, διέκοψεν ὁ Φίλιππος, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἤθελα νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν. . . ἤθελα νὰ σας ἐρωτήσω διὰ τοὺς γονεῖς μου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε βία τώρα πού ξίνα πάλιν ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας!

— Εἶμαι ἐτοιμος, παιδί μου, νὰ σου ἀπαντήσω. Καὶ ἴσα-ἴσα περὶ τῶν γονέων σου ἤθελα νὰ σου ὁμιλήσω. Κάθησε λοιπὸν ἡσυχὰ καὶ ἄκουσε μὲ προσοχὴν τί ἔχω νὰ σου εἰπῶ.

— Ναι, πάτερ Ἰωσήφ, θὰ καθήσω πολὺ ἡσυχὰ. Ἀλλὰ τώρα ὅ,τι καὶ νὰ μου πῇτε εἶμαι καὶ θὰ μείνω ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας.

Τότε ὁ πάτερ Ἰωσήφ ἐξηγήσεν εἰς τὸν Φίλιππον, ὅσον σαφῶς καὶ συντόμως ἡμποροῦσε, τίνες ἦσαν οἱ γονεῖς του καὶ πῶς αὐτὸς ἦτο κληρονόμος μεγάλης περιουσίας. Τὸ παιδίον τὸν ἤκουσε μὲ ἀδιαφορίαν, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα Ἐνσορτ. Τότε ὑπηρέθη καὶ ἀνέκραξε μὲ ζωηρότητα.

— «Ὀχι! Ὀχι! Δὲν εἶμαι ὁ Φίλιππος Ἐνσορτ! Δὲν θέλω αὐτὸ τὸ ὄνομα! Δὲν θέλω τὰ χρήματά των! Ἀς πάρῃ ἡ Λουκία καὶ ὁ μπαμπᾶς! Ἐμένα δὲν μου χρειάζονται! Ἐπροσπάθησα νὰ εἶμαι ὁ Φίλιππος Ἐνσορτ· ἐπροσπάθησα νὰ τους ἀγαπήσω καὶ νὰ τους κάμω νὰ με ἀγαπήσουν· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν. . . Ἦκουσα τὴν λαϊδὴν Ἐν-

σορτ νὰ λέγῃ πως δὲν μάγαπᾷ καὶ πῶς με βαρύνει. Γι' αὐτὸ ἐφυγα ἀπὸ ἐκεῖ! Ἀγαπᾷ τὴν Δέα, ἀγαπᾷ τὸν κύριον Δετράβαν καὶ θέλω νὰ μείνω μαζί τους. Δὲν ἀγαπᾷ τὴν λαϊδὴν Ἐνσορτ, ὅσοι ἀπ' αὐτὰ που εἶπε καὶ δὲν θέλω νὰ γυρίσω εἰς τὸ σπῖτι της!

— Παιδί μου, δὲν ἤξευρε ὅτι ἦσαν ἔγγονός της!

— Ἦμποροῦσε ὅμως νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ χωρὶς νὰ το ξεύρῃ! Μήπως ἤξευρε τίποτε ὁ κύριος Βασέτος πού μάγαποῦσε καὶ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶμαι κακὸ παιδί; Ὀχι! Ὀχι! Δὲν θέλω νὰ λέγωμαι Φίλιππος Ἐνσορτ! Θέλω νὰ λέγωμαι ὅπως καὶ πρῶτα Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας!

Ὁ πάτερ Ἰωσήφ εἶδεν ὅτι εἰς τὴν κατάστασιν που εὐρίσκετο τὸ παιδίον, ἦτο ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῇ μαζί του καὶ νὰ το μεταπέσῃ διὰ τῆς λογικῆς. Διὰ τοῦτο ἤρκεσθαι νὰ τῷ εἴπῃ μὲ γλυκύτητα:

— Ἦσύχασε, παιδάκι μου. Ὅ,τι θέλῃς ἐσύ θὰ γίνῃ· κανένας δὲν θὰ σε βιάσῃ. Ἐγὼ εἶχα χρέος νὰ σου εἰπῶ αὐτὰ πού σου εἶπα. Δὲν θὰ συνομιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου! Ἦσύχασε!

— Ὀχι, δὲν θὰ συνομιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ! ὑπέλαβεν ὁ Φίλιππος. Δὲν θέλω οὔτε νὰ τους ἀκούω! . . . Εἶμαι τόσο εὐτυχῆς, τόσο εὐχαριστημένος ἐδῶ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάγω ἀλλοῦ, πού ξεύρω ὅτι δὲν θὰ μ' ἀγαποῦν ὅσον ἐδῶ; — Καὶ ἐκύτταξε τὸν πάτερ Ἰωσήφ μὲ τόσο τρυφερόν καὶ παρακλητικὸν βλέμμα, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς μετενόησε πρὸς στιγμὴν, διότι τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο ὁ Φίλιππος Ἐνσορτ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Ὁ κόμης Ἐνσορτ ἐπανῆλθε μετὰ σπουδῆς μόλις ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, δι' ἣς ἡ Λαϊδὴ Ἐνσορτ τὸν ἐπληροφόρει ὅτι ὁ Φίλιππος ἦτο ἔγγονός της· ἅμα δὲ τῇ ἀφίξει του ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν νέον σύστημα ἐρεύνης, διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπανεῦρισκε τὸν φυγάδα. Ἐν τούτοις καὶ αἱ τελευταῖαι αὐταὶ ἀπόπειραι δὲν ἔδωσαν καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰς πρώτας.

Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ὁ χαρακτήρ τῆς Λαϊδῆς Ἐνσορτ μετεβάλλετο. Ἐγίνε τώρα ὀλιγώτερον ὑπερήφανη, ὀλιγώτερον ἀκατάδεκτη καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐξομολογηθῇ πρὸς τὴν φίλην της ὅτι ἔμενεν ἄγρυπνος τὴν νύκτα, συλλογιζομένη αἰωνίως τὸν Φίλιππον, τὸν ὅποιον ἐδίωξε μὲ τὸν κανὸν τῆς τρόπου. . . Εἶχε μετὰ τὴν ἀνυσίαν καὶ ἀπέφευγε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὐρίσκετο ἡ εἰκὼν τοῦ λοχαγοῦ Ἐνσορτ, διότι τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ υἱοῦ

τῆς τὴν παρηκολούθει μ' ἔκφρασιν μομφῆς. Πολλάκις ὅμως εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φίλιππου καὶ ἤγγιζε τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τῷ ἀνῆκον. Τὸ ὥραον καὶ πλούσιον ἐκεῖνο ὄφρα μὲ τὴν γούναν, τὸ ὅποιον τόσο ἡγάπα τὸ παιδίον καὶ τὸ ὅποιον ὅμως εἶχεν ἀφήσῃ ἐκεῖ, τῇ ὠμίλει περὶ τοῦ ψύχους τὸ ὅποιον ἐξ αἰτίας τῆς θὰ ὑπέφερεν ἴσως τώρα ὁ ἔγγονός της. . . «ὦ, ἂν ἤξευρεν ὅτι ἦτο ἔγγονός της! Πόσον θὰ τὸν ἡγάπα, πόσον θὰ τὸν ἐλάτρευε, πόσον θὰ ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ὡραιότητά του, διὰ τὴν εὐλικρίνειάν του, διὰ τὴν ἀγαθότητά του, διὰ τὴν εὐγένειάν του! . . . Ἀλλὰ φεῦ! ἐπέπρωτο νὰ το μάθῃ, ὅταν ἦτο πλέον ἀργά, πολὺ ἀργά. . .

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ὑπέφερον καὶ αὐτοί, ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν Λαϊδὴν. Αὐτοὶ δὲν εἶχον τύψιν συνειδήσεως. Καὶ ναὶ μὲν εἶχον παραμύθησιν κάπως τὸν Φίλιππον μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου των, ἀλλ' οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ δεικνύουν δι' αὐτὸν ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Δι' αὐτὸ ἡσθάνοντο πολὺ τὴν ἔλλειψιν του καὶ ἀνησυχῶν περὶ τῆς τύχης του.

Τώρα εἰς κάθε κτύπημα τῆς θύρας, ἐπαλλεν ἡ καρδιά ὅλων εἰς τὸ μέγαρον, μὴδὲ τοῦ Βασέτου ἐξαιρουμένου. Ἐνόμιζαν, ὅτι κάποιος εἰσῆρχετο διὰ νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ Φίλιππος εὐρέθη.

Μίαν ἡμέραν τέλος πάντων οἱ παλμοὶ τῶν ἐδικαιολογήθησαν. . . Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ὁ διανομέυς τοῦ τηλεγραφεῖου, φέρων ἓν τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὀρλεάνης μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ πάτερ Ἰωσήφ. Ἰδοὺ τί ἔλεγεν αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα:

«Ὁ Φίλιππος εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐπανελίξ Δετράβα, εἰς τὴν δὲν τῶν Κήπων. Εἶνε ἀσθενής.»

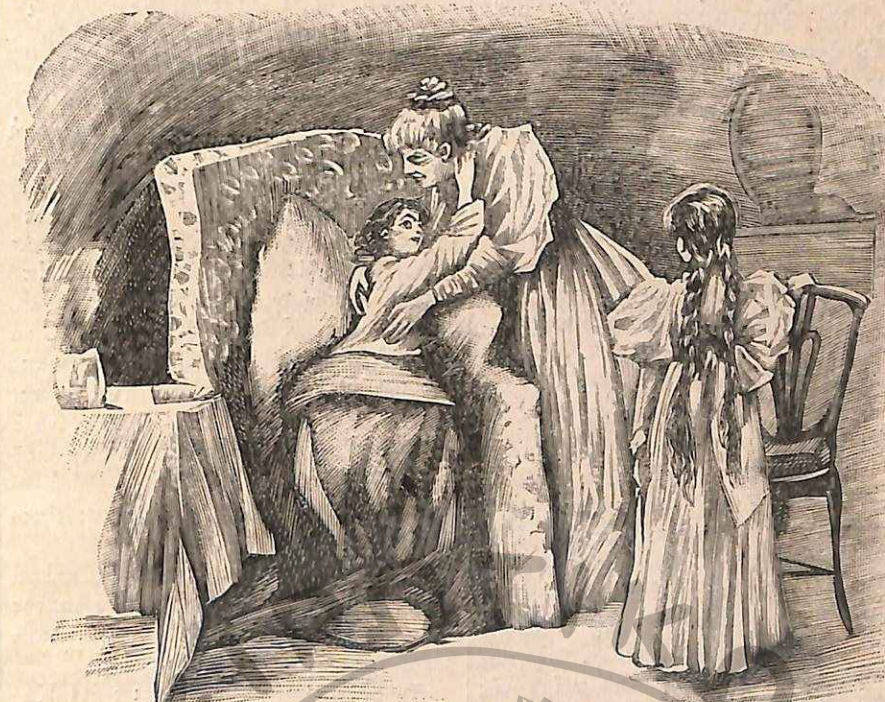
Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν ἡ Λαϊδὴ Ἐνσορτ καὶ ὁ υἱὸς της ἀνεχώρησαν διὰ Νέαν Ὀρλεάνην.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ πάτερ Ἰωσήφ, ὁ Φίλιππος ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ. Τὸ ἀπόγευμα ἡ Κελίνα τὸν ἐσήκωνε καὶ τὸν ἐκάθιζε, καλὰ τυλιγμένον μὲ σκεπάσματα, εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν, πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε τὸν κήπον, τὸν προσφιλεῖ του κήπον.

— Νὰ, ἔλεγεν· αὐτὲς τὲς τριανταφυλλίαις τὲς γνωρίζω, τὲς ἐφύτευσε ἡ θεὰ Ἀντωνία. . . Ἰδές, ἰδές πῶς ἀψήλωσε ἐκεῖνη ἡ γίαισμα! — τότε μόλις ἔφθανε ὡς τὸν ὠμόν μου καὶ τώρα ἔγινε ψηλὴ σὰν τὸ σπῖτι. . . νομίζεις πως λίγο θέλει νὰ φθάσῃ ἐς τὸν οὐρανόν. . . Νὰ, καὶ ἐκεῖνη τῇ μαγῶν ἐκεῖ-κάτω τὴν ἐφύτευσε τὴν ἡμέραν που ἔφυγε ὁ πάτερ Ἰωσήφ, ἓνα δενδράκι τόσο-δὰ

ἦταν καὶ τώρα ἔγινε θεόρατη. . . Κ' ἐκεῖνα τὰ κρῖνα τὰ γνωρίζω· τὰ ἐφύτευσαμεν τὴν ἐβδομάδα που ἡ Δέα ἐπώλησε τὸν Κουασιμόδον. . . Κ' ἐκεῖνες ἡ βιολέττες εἶνε ἡ τελευταῖες που ἐφύτευσε ἡ καὶ μὲν ἡ θεὰ Ἀντωνία. Πῶς τὴν θυμοῦμαι ἐκείνην τὴν ἡμέραν! Ποτὲ δὲν ἐτραγοῦδισεν ὡραιότερα ὁ Καρδινάλιος! ἴσως ἐπειδὴ ἦτον ἡ τελευταία φορὰ πού τὸν ἤκουεν ἡ θεὰ Ἀντωνία. . .

Οὕτω πᾶν ὅ,τι τὸν περιστοιχίζε τώρα, τῷ ὑπενθύμιζε τὰ γεγονότα τῆς περασμένης του ζωῆς καὶ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀγαπήσῃ.

«ὦ, γιαιάκα μου! σ' ἀγαπᾷ καὶ ποτὲ περὶ δὲν σε λυπήσω!» (Σελ. 414, στήλ. α').

Ἡ Δέα τὸν ἐπρόσεχε καὶ τὸν ἐπεριποιεῖτο μετὰ στοργῆς, κυμαινόμενη μετὰ τὸν φόβον καὶ ἐλπίδος.

«Εἶνε καλλίτερα σήμερα!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὴν Κελίναν μετὰ χαρᾶς, ἀλλ' ἡ μαύρη ἐκίνοι τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ Δέα ἐγίνετο πάλιν μελαγχολική.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Φίλιππος ἐξύπνησε πολὺ καλλίτερα. Ἦτο σχεδὸν εὐθυμῶς, ἐπαίξε μὲ τὰ παιδιὰ, ἐκάθισε τὸν Χόμον καὶ συνωμίζει μὲ τὸν Δίλυβελ περὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ ταξιδίου των.

Τὸ μεσημέρι ἦλθε καὶ ὁ πάτερ Ἰωσήφ. Τὸ πρόσωπόν του τὸ ἰσχνόν καὶ ὠχρόν, ἐξέφραζε λύπην καὶ ἀνυσίαν. Ἀντήλλαξε χαμηλοφώνως λέξεις τινὰς μετὰ τῆς Δέας.

«Ναί, ναί παιδί μου, τῇ εἶπεν εἰς τὸ τέλος. Πρέπει νὰ τοῦ το εἰπῶ. Τὸ χρέος μας εἶνε νὰ τὸν προετοιμάσωμεν διὰ τὴν συνάντησιν αὐτήν. Σὲ ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐδῶ.»

Ὁ Φίλιππος ἤκουσε τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις.

— Θὰ εἶνε ἐδῶ;! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος. Καὶ ποῖος θὰ εἶνε ἐδῶ;

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ γηραιὸς ἱερεὺς, θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου ἡσύχασε. Δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ λυπηθῇς καὶ νάνησυχῇς. Ἡ μάμμη σου καὶ ὁ θεὸς σου θὰ ἔλθουν ἐδῶ.

— Ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μὲ ἀπελπισίαν. Θὰ ἔλθουν ἐδῶ διὰ νὰ με πάρουν;

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

— Θὰ ἔλθουν νὰ με πάρουν, ἐπανελάμβανε. . . νὰ με πάγουν ἐκεῖ κάτω. . .

— Ἦσύχασε, προσέθεσεν ἡ Δέα, δὲν θὰ σε χωρίσουν ἀπὸ μᾶς.

Τὴν νύκτα ὁ Φίλιππος κατελήφθη πάλιν ὑπὸ πυρετοῦ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ἐλαμπαν τὰ μάτια του καὶ ἐκκίαν τὰ μάγουλά του. Τὸ μεσονύκτιον ἐξήτησε νὰ τον σηκώσουν καὶ νὰ τον φέρουν εἰς τὸ παράθυρον. Καὶ ἐκεῖ διήλθεν ὅλην τὴν νύκτα, βλέπων τὸν κῆπον, ἕως ὅτου ἐφωτίσθη ἀπὸ τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ ἡλίου.

— Νά, σὲ λίγο θ' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος! εἶπεν ὁ Φίλιππος πρὸς τὴν Δέαν, ἡ ὁποία ἔμενε πλησίον του. Τέτοιαν ὥραν μὲ ἐξυπνοῦσε πάντοτε ἡ θεὰ Ἀντωνία.

— Φίλιππε, προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς, σὲ παρακαλῶ! τῷ εἶπεν ἡ Δέα.

— Σοῦτ' ἰσιωπὴ! εἶπε τὸ παιδίον.

Ἄκουσε, Δέα! Αὐτὸ τὸ ἄσμα τὸ γνωρίζω! Εἶνε ὁ Καρδινάλιος μου! Ἄκουσε;

Τῷ ὄντι ἤκούετο τὸ γλυκὺ πρῶτον ἄσμα ἐνὸς πτηνοῦ. Καὶ τὸ πτηνὸν μετ' ὀλίγον ἐπληρώσαν, ἀναγνώσαν βεβαίως τὴν φωνὴν τοῦ παιδίου. Ἦτο ὁ Καρδινάλιος, ὁ παλαιὸς φίλος τοῦ Φιλίππου. «ὦ, πόσον ἦτο εὐτυχὴς τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ μικρὸς ἀσθενής!...

Ὅταν μετὰ τινος ἡμέρας ἡ Λαίδη Ἐνσφορτ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἐφθασαν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην, εὗρον τὸν Φίλιππον πολὺ καλλίτερον καὶ ἐντελὲς ἔτοιμον νὰ τοὺς δεγθῇ. Τὸ θαῦμα τοῦτο εἶχε κατωρθώσῃ ἡ Δέα, ὁμιλοῦσα διαρκῶς εἰς τὸν Φίλιππον περὶ τῶν γονέων του, περὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ αἰσθάνεται πρὸς τοὺς στενοὺς του συγγενεῖς καὶ περὶ τῆς θλίψεως τὴν ὁποίαν θὰ ἐδοκίμαζεν ἡ θεὰ Ἀντωνία, ἂν ἤξευρεν ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἰδῇ.

Ἐπερίμενε λοιπὸν τὴν ἀφίξιν των ὁ Φίλιππος, ἡσυχος καὶ μεσιδῶν, πλησίον τοῦ παραθύρου, κρατῶν τὴν χεῖρα τῆς Δέας. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ ἡ Δέα οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ τὴν συγγινητικὴν στιγμήν τῆς συναντήσεως. Ἡ Λαίδη Ἐνσφορτ τὸν ἐφοίτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μετ' ὅσον ἀγάπην καὶ χαράν, ὥστε ὁ Φίλιππος ἠσθάνθη δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ πᾶν αἰσθημα ἀντιπαθείας ἐξηλείφθη διαμιάς ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Ἀμέσως τότε περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαιμὸν τῆς γηραιᾶς Λαίδης καὶ ἀνέκραξε:

— ὦ, γιὰγιά μου! σ' ἀγαπῶ καὶ ποτὲ πεῖθ' ἀνὰ σε λυπήσω!

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΣΠΟΥΔΗ

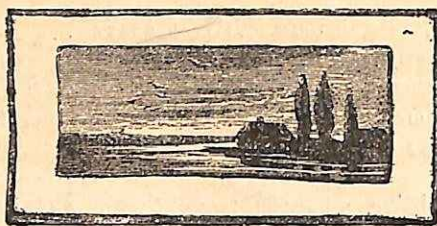
Σπαθὶ που 'ς τὸν τροχὸ δὲν ἀκονίζεται

σκουριάζει καὶ δὲν κόφτει.

Καὶ νοῦς που 'ς τὴ σπουδῇ δὲν ἀγωνίζεται

στεριβεῖ, δὲν προκόφτει.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΡΙΤΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 403)

Ἐβλεπα. Ἡ παρέλασις ἐξηκολούθει ἀτελείωτη. Νὰ ὁ ἥρωϊκὸς Ἀκρίτας, νὰ ὁ Ἀρχαῖος, νὰ ὁ Ἀργεῖα Τελέσιλλα, νὰ ὁ Ἀρχιλόχος ὁ Πάριος, νὰ ὁ Ἀρχιμήδης ὁ Μαθηματικὸς, νὰ ὁ Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, νὰ ὁ Ἀτρόμητος Μενεῖλις (ἀλλὰ χωρὶς τὴν Βασιλίσσαν Ταῖτοῦ!) νὰ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, νὰ ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, νὰ ὁ Ἀρης, νὰ ὁ Διογένης Λαέρτιος, νὰ ὁ Διόδοτος νὰ ὁ Ἐκχρόλος Ἀπόλλων, νὰ ἡ Εὐπλόκαμος Ἀθηνᾶ, νὰ ὁ κοντούτσικος Ζαχαῖος, νὰ ὁ Ἰακχος Βάκχος, νὰ ὁ Ἰππότης Ἀρτανίαν, νὰ ὁ Κάδμος, νὰ καὶ ὁ ἀθάνατος Κάϊσαρ Κασκαμπέλ! νὰ καὶ ὁ Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, ὁ Νικητῆς τῶν Θερμοπυλῶν, νὰ ὁ Λαοδάμας, νὰ ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, νὰ ὁ Κοριολάνος, νὰ ἡ Μήδεια... Μὰ ποῦ βρέθηκαν ὅλοι αὐτοὶ μαζί!

— Μὰ δὲν σου εἶπα τί τρέχει; εἶπεν ὁ Κρίνος.

— Ἄς εἶνε! τί τρέχει καὶ τί πετᾷ μοῦ το εἶπε καὶ ὁ κύριος ἐαυτός μου... Αὐταὶ αἱ τρεῖς μετὰ λευκά που ἐμβαίνουν τώρα ποῖα εἶνε;

— Εἶνε αἱ τρεῖς Παρθέναι: Ἡ Καρυάτις Παρθένος... ἡ Ἐστιὰς Παρθένος καὶ ἡ Ἐλικωνιάς Παρθένος.

— ὦ! τί εἶνε ἐκεῖ; τί γυρεύουν αὐτὰ τὰ ζωηρότατα μικρά; ἠρώτησα, ἐξαφνισθεὶς ἀπὸ μίαν συνοδείαν μικρῶν, ἡ ὁποία εἰσέβαλε ζωηρῶς.

— Εἶνε τὰ μικρά μας, εἶπεν ὁ ξεναγὸς μου. Ἐκείνη εἶνε ἡ Μικρὰ Φιλόσοφος, ἡ ἄλλη ἡ Μικρὰ Μελίσσα, αὐτὸς ὁ Μικρὸς Γίγας, ἐκεῖνος ὁ Μικρὸς Ἡρώς, ἐκεῖνος ὁ Μικρὸς Γέρων. Κοντὰ τοὺς πηγαίνουν, ὡς μικροὶ καὶ αὐτοί, ὁ Μέλλων Στρατηγός, ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης καὶ ἡ Ναυτοπούλα.

— Ἀμὲ ἐκεῖνος ὁ Κάτασπρος Ἀράπης τί γυρεύει κοντὰ τοὺς;

— Αὐτὸς πηγαίνει πάντοτε μαζί μετ' ὁ Μικρὸν Γίγαντα καὶ τὸν Μικρὸν Γέροντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ τρεῖς εἶνε σχήματα... ὀξύμωρα.

— Ἐννόησα.

Συγκίνησις τότε διέδραμεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος καὶ πρὸ πάντων ἐμέ. Εἰσῆρχετο νέα συνοδεία. Ἐπὶ κεφαλῇς ἐβάδιζε μία μικρὰ Ἐανομαλλοῦσα, κρα-

τοῦσα μίαν εἰκόνα εἰς τὰς χεῖρας τῆς. — Εἶνε ἡ Ἐανθὴ Ἑλληνοπούλα, εἶπεν ὁ εὐγενέστατος Κρίνος.

— Τὸ βλέπω! ἀλλ' αὐτοὶ οἱ μικροὶ ἀρεϊμάνιοι μετὰ τὴν φουστανέλλαν, ποῖοι εἶνε;

— Ὁ πρῶτος εἶνε ὁ Φιλόδοξος Ἑλληλιν, ὁ ἄλλος ὁ Φιλόπατρις Ἑλληλιν, ἐκεῖνος ὁ Γενναῖος Ἑλληλιν καὶ ἐκείνη ἡ μικρὰ μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ Γενναία Ἑλληλιν. Ἡ ὠραία ἐκείνη τὴν Μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Πλησίον των βαδίζει ἡ Ἀπτερος Νίκη—Ἀπτερος, διὰ νὰ μὴ πετᾷ ποτὲ ἀπὸ ἡμᾶς—κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς τῆς ἑνα Στέφανον Κότινον, διὰ τοὺς μέλλοντας Ὀλυμπιονίκας.

Τὴν εἴσοδον τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς συνοδείας ἐχειροκρότησαν ὅλοι· μοῦ ἐφάνη δὲ ὅτι ἤκουσα πάλιν τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν νὰ τονίζῃ ἀπὸ μακρὰν τὸν ὕμνον τῆς Ἑλευθερίας.

Καὶ ἡ αἴθουσα—διότι ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μίαν ἀπέραντον αἴθουσαν, μὲ ἑνα λαμπτήρα, ἡλεκτρικὸν ἦλιον, ὡς Ἀγρυπνον Φάρον, —ἐγέμισεν ὅλην. Τόπος ἄλλος δὲν ὑπῆρχε καὶ ἐν τούτοις εἰσῆρχοντο ὅλον ἐν. Εἰς τὸ βάθος ἐβλεπα πολλὰς φυσιογνωμίας γνωστάς, τὰς ὁποίας ἐνθυμούμαι ὅτι εἶδα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μου Ρεμβασμούς... Καὶ ἦσαν τόσοι πολλοὶ ὥστε τα ἔχασα πλέον. Ἄν δὲν ἦτο πλησίον μου ὁ καλὸς Κρίνος, δὲν θὰ διέκρινα τίποτε.

— Νά, ἰδέε, Ἀνανία, καὶ αὐτὴν τὴν ἀνθοστόλιστον συνοδείαν. Εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῶν Δασῶν «κρατῶντας ἀπ' τὸ χεῖρ τὸ παιδί του» τὸ Παιδίον τῶν Δασῶν. Τούς ἀκολουθοῦν ἡ Ἀμαρυλλίς καὶ ἡ Νεράιδα τοῦ Γαλοῦ. Ἀπὸ πίσω ἔρχεται μόνος καὶ ρεμβὸς ὁ Ἐρμητίτης... Ἀλλὰ ἰδέε...

Ὁ Κρίνος διεκόπη. Εἰς τὴν αἴθουσαν εἰσέβαλον μετ' ὁρμὴν δύο παιδία ζωηρά, θορυβώδη, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν εὐθὺς τὸν κόσμον ἄνω κάτω καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς πειράζουν ὅλους.

— Εἶνε τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ τὸ Δαιμονάκι! εἶπεν ὁ Κρίνος γελῶν, ἐνῶ ἔτρωγε μίαν φάπαν ἀπὸ τὸν πρῶτον μικρὸν ἄτακτον.

— Πρόσεχε τὰ πέταλά σου, φίλε μου, τῷ εἶπε τὸ Δαιμονάκι.

— Ἀ, μὰ αὐτὰ τὰ παιδία εἶνε Σπίρτο Μονάχο! εἶπα γελῶν μετὰ τὴν καρδιάν μου. Ἀλλὰ τὴν φαιδρότητα ἐμελλε νὰ διαδεχθῇ τρόμος... Ἐπάγωσα! Ἐν ὅθρινον εἰσέβαλλεν εἰς τὴν αἴθουσαν... Ἦτο ὁ Μινώταυρος... Ἀλλοῖμονον! Θὰ μας φάγῃ ὅλους... Ποῦ εἶνε τώρα ὁ Θησεύς;

Εἰς τὴν στιγμήν ὁμως εἰσῆλθεν ἡ Μέδουσα καὶ ἐβάλε τὸν ἄγριον Μινώ-

ταυρον εἰς τὴν θέσιν του. Ἦρκεσε διὰ νὰ τον μαρμαρώσῃ μία τῆς ματιά. Καὶ ὕστερα ἐσπεπάσθη διὰ νὰ μὴ μαρμαρώσουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἤρχισεν ἡ διασκέδασις, ἡ μεγάλη καὶ ἀληθινὴ διασκέδασις. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδία συνωμίζουν, ἐγέλων, ἐγνωρίζοντο, συνεδέοντο, ὅχι πλέον διὰ φιλίας, ἀλλὰ δι' ἀδελφότητος. Αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις διεσταυροῦντο. Ἦτο ἐν εἶδος ἀνακρίσεως εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐν ὑπέβαλλε τὸ ἄλλο. Τὰ μικρά τῶν Μουσικῶν τὰ ἔλεγον χαμηλοφῶνως· ἀλλὰ ἐγὼ τὰ ἤκουα ὅλα.

— Ποῖον χρῶμα προτιμᾶτε; ἠρώτα ὁ εἰς

— Τὸ χρῶμα τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, ἀπάντηε ἄλλος.

— Ποῖον ἄνθος σὰς φίνεται ὠραιότερον;

— Ὁ Κυανὸς Κρίνος καὶ ἡ Καμέλια.

— Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον πρό-

τέρημα;

— Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Ἀνοικτόκαρδος.

— Ποῖον τὸ χειρότερον ἐλάττωμα;

— Τὸ νὰ γίνεται κανεὶς Πέτρα Σκαθάλου.

— Ποῖον εἶνε τὸ ἰδανικὸν τῆς εὐ-

τυχίας;

— Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Μονογενής.

— Ποῖον ἦρωα μυθιστορήματος συμπαθεῖτε περισσότερο;

— Τὸ Δεκαπενταετὴ Πλοῖαρχον καὶ τὸν Κληρονόμον τοῦ Ροβινσώνας.

— Ποῖον ἦρωα δράματος;

— Τὴν Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν.

— Ποῖον ζῶον ἀγαπᾶτε περισσότερο;

— Τὴν Χρυσόκερυν Ἑλαφον.

— Εἰς τί σὰς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε;

— Θέλω νὰ εἶμαι Υἱὸς τῆς Καλλιτεχνίας.

Καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν Μικρῶν Μουσικῶν ἐξηκολούθει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐνῶ τὸ ἐνδιαφέρειν μου ἐγένετο ὅλον ἐν ζωηρότερον, διότι εἶχα μεγάλην περιέργειαν νὰ μὴν θάω τὰς προτιμήσεις καὶ τὰς ἰδέας τῶν μικρῶν μας φίλων...

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ὄνειρον δὲν διήρκεσε πολὺ—καὶ ἐξύπνησα.

Καὶ τώρα ἐν Γαλήνῃ Ψυχῆς, πρέπει νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ ὄνειρόν μου καὶ τοὺς Ρεμβασμούς μου. Ρεμβάζω καὶ ὄνειρεύομαι ἀφότου ἡ κυρία Διαπλάσις μοῦ ἀνεκοίνωσε πρὸ μηνῶν τὴν μεγάλην καινοτομίαν, τὴν ὁποίαν ἐτοιμάζει διὰ τὸ 1897.

Ἡ καινοτομία αὕτη ὀνομάζεται Τὰ Μικρὰ Μουσικὰ καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ... μικρὰ καὶ κομψότατα τετράδια μετὰ 30 Ἑρωτήσεις ἑκάστον, ὡς αὐτάς που ἤκουσα εἰς τὸ ὄνειρόν μου, καὶ μετὰ τὸν ἀπέναντι διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

Οἱ μικροὶ μας φίλοι, ὅσοι θέλουν νὰ γνωρισθῶν μετὰ τῶν καλλίτερων, θ' ἀνακαταστήσουν διὰ τῆς Διαπλάσεως τοιαῦτα τετράδια καὶ οὕτω θ' ἀμνηστῶν τὴν φρονεῖ καὶ τὴν προτιμᾷ ἑκάστος. Κατόπιν τὰ τετράδια αὐτὰ θ' ἀνδυνάμει καὶ θ' ἀποτελοῦν ἐν ὠριότητι καὶ περιεργότατον Λεύκωμα. Θ' ὁμολογήσετε βεβαίως ὅτι καλλίτερος τρόπος γνωρι-

μίας καὶ ἀδελφοποιήσεως ὅλων μας τῶν φίλων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὑρεθῇ. Ἰδοὺ καινοτομία διὰ τὴν ὁποίαν θ' ἀγαπᾷ καὶ ἡ Ἑλευθερία Ἑλλάς καὶ ἡ Δούλη Ἑλλάς!

Τὰς λεπτομερείας καὶ τὸν ὄργανισμόν τῶν Μικρῶν Μουσικῶν θ' ἰδῇτε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν . . .	Δρ. 69,05
Χρυσὴ Πεταλούδα	» —50
Συνδρομητὶς ἔκ Πατρῶν ἀνωνύμων. . .	» 3,—
Ὁραία Κέρκυρα	» 3,—
Εὐαίσθητος Καρδία	» 2,—
Μάχη τοῦ Μαραθῶνος	» 1,—
Εἰς μεταφορὰν Δρ. 78,55	

Ἐκ μεταφορᾶς Δρ. 78,55	
Ταπεινὸν Ἴον	» 1,—
Κῦμα τοῦ Εὐεῖνου.	» 4,65
Ἀγριοπούλου τῶν Πατρῶν	» 4,—
Ἴονιον Πέλαγος	» 1,—
Ἀθῶν τῆς Δέσσης	» 3,—
Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου Δρ. 92,20	

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας, κατ' ἣν σιγῇ μὴν ἡ βροχὴ ἦτο εἰς τὸ ζενίθ, ὁ Καλαμὸς Κόμης ἀνακράζει:

—Κρίμα! καὶ θὰ γίνῃ μούσκεμα τὸ γράμμα που ἐστειλά τὸ πρῶτ' εἰς τὴν «Διάπλαιν».

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουρτζουφλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αἱ δηλώσεις ἐξακολουθοῦν. Ὁ Ἀντώνιος Πανλίνης θέλει νὰ τον ἐγγράψω εἰς τὸν κατὰ λόγον τῶν δηλωσάντων (ἀλλὰ δὲν μου λέγει καὶ ποῖος μεγαλύτερος θὰ τον συνοδεύῃ) ἐπίσης δηλώνει συμμετοχὴν καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Καλλιτεχνίας, ὁ ὁποῖος βεβαίως θὰ ἔλθῃ μετὰ τὸν πατέρα του, διότι ὁ ἑλληνας καλλιτέχνης. — Μοῦ ἀποφασιστικῶς θὰ παρενβῇ καὶ ὁ Ἀνδρόστατος ναγγέλλει ὅτι θὰ παρενβῇ καὶ ὁ Ἰωάννης μετὰ τὸν ἀδελφόν του, ὅτι δὲν ἀρίστη ἀκούη ἡ ἡμετέρα τῆς ἐορτῆς. — Καὶ ὁ Σιγομάχος Κοκάρδας ἐπιθυμῇ νὰ παρενβῇ καὶ μὲ ἑρῶτα τί πρέπει νὰ κάμῃ. Ἀς τοὺς δηλώσῃ λοιπὸν πρὸς τὸν κ. Σόλων Σαρμόπουλον εἰς Καλάμας καὶ αἱ τοὺς γράψῃ ποῖος θὰ τον συνοδεύῃ. — Ὁ Δημήτριος Χατζίσκος ἦρθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ παρενβῇ μετὰ τοῦ ἀγαπῶντος πατρὸς του καὶ τῆς μικρᾶς του ἀδελφῆς καὶ μὴ λησμονήσῃ ὅμως νὰ γράψῃ αὐτὰ εἰς τὸν κ. Σαρμόπουλον. — Ἡ Μήδεια δηλώνει ὅτι θὰ ἔλθῃ — Τὸ Ἀρχιζιζάνιον προτείνει νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κυριακὴν καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνοδευόμενοι δι' ἀντιπροσώπων. τοὺς ὁποῖους νὰ διορίζουν ἐκ τῶν ἐδῶ συνοδευτῶν κατ' ἐκλογὴν των. Ὁραῖον εἶνε τὸ σχέδιον· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ δι' ἐπιστολῶν συνεννόησις θὰ ἀπαιτοῦται πολλὸν καιρὸν, ἡ δὲ ἐορτὴ πρέπει νὰ γίνῃ

σύνομα, δηλαδὴ πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. (Αὐτὰ μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου.)

Αἱ μέχρι τοῦδε δηλώσεις ἐξασφαλίζουν πλέον τὴν τέλει τῆς ἐορτῆς. Τώρα λοιπὸν θὰ συνεννοηθῶ μετὰ τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ μετὰ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Κυριῶν, ἡ ὁποία θάναλᾶ τὴν ἐπιστάσιον τῆς ἐορτῆς καὶ θὰ σας πληροφωρῇσιν πότε καὶ ποῦ θὰ τελεσθῇ ἡ ἐορτὴ καὶ ὅλα ὅσα θὰ γίνωνται κατ' αὐτήν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβουν μέρος ἔχουν καί ποτε νὰ ἀκούσῃ καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸν κύριον Σαρμόπουλον. Διότι ἐσκέφθην νὰ παρατείνωμεν τὴν προθεσίαν πέραν τῆς 15ης Δεκεμβρίου, διὰ νὰ μὴ ἀδικηθῶν οἱ νέοι συνοδευτῆται τοῦ 1897.

Τὸ ἔσπαθωμα. — Ἐξέσπαθωσε καὶ ἡ Ἑλευθερία Ἑλλάς καὶ εἶπεν ὅλας τὰς συμμαχίας τῆς νὰ γίνων συνοδευτῆται μου. Καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Καλλιτεχνίας ἐξέσπαθωσε καὶ ἀναμείνω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του. Ἐξέσπαθωσε καὶ ὁ Ἀτρόμητος Λέων καὶ μοῦ ἔκαμε ἑνα συνοδευτῆτην. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τοῦ ἐσπαθώματος αὐτοῦ ἐπιδοσασάντων οἱ συνοδευτῆται μου. Νὰ ἐλπίσῃτε τότε βελτιώσεις καὶ καινοτομίας καὶ... καί...

Βροχὴν ἔρχονται αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὴν Ἀ' Κυριακὴν καὶ αἱ ἀναανεώσεις τῶν συνοδευτῶν διὰ τὸ 1897. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰδοποιῶ ἕνα ἑκάστον διὰ τῆς «Ἀλληλογραφίας» ὅτι ἔλαβα εἴτε τὴν ἀπάντησίν του εἴτε τὴν συνοδὸν του, διότι εἶνε πάρα πολλοί.

Ἐπίσης ἤρχισαν νὰ ἐνθυμούνται πολλοὶ καὶ τὸ «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν». Δὲν τοῦ ἔλεγα ἐγὼ;... Ὅσοι θέλουν νὰ εἶνε βέλαιοι, Σοφὸ Πιττακέ, ὅτι ἡ συνοδὸν του θὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸ γραφεῖόν μου, πρέπει νὰ τὴν στέλλουν ἀπὸ τὸν κ. Ν. Παπαδόπουλον, ὅπως πευθεῖται πρὸς τὸν κ. Ν. Παπαδόπουλον, ὅπως λέγει καὶ τὸ Δελτίον τῆς Ἑγγραφῆς.

Ἀγριοπούλου τῶν Πατρῶν, σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σου μετὰ τὰς 5 δραχμὰς διὰ τὸ Παιδικὸν Θεᾶτρον, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ γράφετε. Φωστὴρ τῆς Θεσσαλίας, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου· καὶ μετὰ τὸν ζῆλόν σου ἔχεις ἐλπίσω ὅτι μί

Πόσον ἐλυπήθην, Ἀρχιζέζαντιν. πού δὲν ἔλαβα τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν! Βεβαίως ἡ ἐπιστολή ἐκείνη ἐχάθη. Τί κρίμα! . . .

Δι' ἐργασίαν μου, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, δὲν μὴ ἐπιτρέπουν νὰ συνεχίσω εἰς τὸ Θεάτρον ἐπομένως δὲν ἤμπορῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου. Ἐγὼ καταγίνομαι μόνον εἰς ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὰ παιδιὰ. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν ἀξίαν τῶν Ταχυδρομείων σας.

Μήδεια, νέα μου φίλη, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Πολύ μ' εὐχαρίστησε τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου, τὸ πλήρες ἀγάπης. Θὰ μου γράψης λοιπὸν συχνά;

Πράος Ἀργεῖτικο, προτιμῶ, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτιμᾷς καὶ σύ, ἂν καὶ τὰ ἄλλα ἦσαν ἐπίσης ὠραῖα. Καὶ ἡ ἰδική μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου.

Ναί, παρ' ὀλίγον νὰ σου θυμώσω, ἀγαπητὲ Μούρτζουφλε, πού εἶχες τόσο καιρὸν νὰ μου γράψης. Ἀλλὰ μ' ἐπρόλαβες ἐγκαίρως. . . Ἐχε δὲ τὴν ὑπομονήν.

Φίλτατε Ὀλυμπιονίκη, ἡ δειλίξ δὲν εἶνε πάντοτε ἀναγκαία. ἔστω καὶ ἂν μεταφράζεται συστ' ὀλή. Νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ νὰ ζητήσῃς τὸν κ. Παπαδόπουλον. Αὐτὸς θὰ σου ἐγχερίσῃ τοὺς τόμους τοῦ βραβείου σου καὶ θὰ σου εἴπῃ πολλὰ πράγματα ἐκ μέρους μου.

Σοῦ ἔστειλα, φίλε Π. Καρζή, τοὺς τόμους τοῦ βραβείου σου. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, εἰδὲ μὴ, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ σου ἀπαντήσω;

Χρυσὴ Βροχή, εἰπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι τοῦ ἐξέλεξε τὸ ψευδώνυμον Φωτεινὸς Οὐρανός καὶ το ἐσημείωσα κάτωθεν τῆς ἀπαντήσεώς του εἰς τὴν Δ' Κυριακὴν. Σὰς φίλῶ καὶ τοὺς δύο. Σοῦ ἐχόρηξαι μὲ ὅλην τὴν καρδίαν περαστικά, ἀγαπητὴ μου Ἀδρα τοῦ Φαλήρου.

Χαίρω παρὰ πολὺ πού θὰ γνωρίσω καὶ τὸν ἀδελφόν σου, Πολικὲ Ἀστέρ, ἀλλὰ θὰ λυπηθῶ ἂν με ἀρτήσῃς σὺ καθολοκληρίαν. Εἰμπορεῖτε νὰ μου γράφετε καὶ οἱ δύο.

Οἰδίπου Τύραννε, τί ἔξυπνο τὸ γράμμα σου! Ἀλλὰ εἰς μερικὰ μέρη δὲν συμφωνοῦμεν. Τὸ θέμα αὐτὸ καὶ ἐαυτὸ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μινωαύρου δὲν ἐπεδέχετο εὐφροσύνας· θὰ ἦτο ἀντικρὺς ἀσέβεια! Ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς Κερκυραϊκῆς Μελίσσης ἔλεγε μὲ τὰ ὀλιγώτερα λόγια, τὰ περισσότερα πράγματα.

Ὁλόκληρον σύγγραμμα ἡ ἐπιστολή σου, Καρχαρία τοῦ Φαλήρου. Εἰς τί νὰ σου πρωτοπαντήσω μὲ τὸν ὀλίγον χρόνον που διαθέτω σήμερον; Περιορίζομαι λοιπὸν νὰ σου εἴπω ὅτι πολὺ μὲ διασκέδασεν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς σου καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐνεργείας σου περὶ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν—οἰονόηποτε ἀποτέλεσμα καὶ ἂν ἔχουν.

Τί ὑμῶρον τὸ γραμματάκι σου, Νεραίδα τῆς Σκύρου! Ναί, ἀγαπητὴ μου, ἡ συνδρομή σου τοῦ 1897 εἶνε πρὸ πολλοῦ πληρωμένη καὶ θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον.

Ναστραδδὶν Χόντζα, διὰ νὰ μὴ σου ἀπαντήσω, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἡμέρα, πού ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα τόσῳ ἀγαθὸ καὶ ἔξυπνο κοριτσάκι. Νὰ μου εἴρῃς!

Ἀγαπητὲ μου Μπερτόλδε, τὰ ψευδώνυμά πού μου προτείνεις συμπίπτουν μὲ ἄλλων φίλων μου· διὰ τοῦτο θὰ σε παρακαλέσω νὰ μὴ στείλῃς ἄλλα πρὸς ἐκλογήν. Ἄν ἐπιμένῃς ὁμῶς ἐλέγω ἀπὸ αὐτά.

Τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς, διὰ τὴν εὐοχίαν τῶν γενεθλίων σου, ἀγαπητὴ μου Δέα Εὐτυχίς αὐτὴ ἡ ἡμέρα, πού ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα τόσῳ ἀγαθὸ καὶ ἔξυπνο κοριτσάκι. Νὰ μου εἴρῃς!

Ἀπρέπει νὰ καυχώμεθα ἡμεῖς οἱ Ἑλληνόπαides, διότι ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκδίδεται εἰς τὴν χώραν μας ἕν τὸσον σπάνιον ἀριστοῦργημα. Αὐτὴ εἶνε ἡ κρίσις τῆς Ποιμενικῆς Φλο-

γέρας, αὐτολεξεῖ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Τρίτης Κυριακῆς. Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν εὐχαριστῶ τόσον τοῦς φίλους μου!

Ἀγαπητὲ Κοραῖ, νὰ μου στείλῃς ὅσον γρηγορώτερον εἰμφορῇ τὴν φωτογραφίαν σου, διὰ νὰ δημοσιευθῇ. Τοῦς Τόμοις τοῦ Βραβείου σου διέθεσα κατὰ τὴν εὐγένειάν σου ἐπιθυμίαν.

Λοιπὸν, ἀκούσατε τὴν ἐξηγήσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ δίδει ὁ Δὼρ Κεχώτης, σχετικῶς μὲ τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὴν Γ' Κυριακὴν. Τὴν 25 Μαρτίου εορτάζει καὶ ἡ ἀγαπητὴ του μήτηρ.

Χιοισμένη Τυμφορστὲ, κατὰ τὴν ἀνύλογον ἔχομεν ὑπὸ σκέψιν διὰ τὴν Μεγάλην Κυριακὴν. Ὁραῖα ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ θὰ τὴν τελειοποιήσωμεν.

Ἀπὸ τῆς Λέσβου, τί νὰ γίνῃ! Πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τοὺς μεγαλητέρους. Ἐλαβα τὰ 10 πιάστρα καὶ ὑποθέτω ὅτι εἶνε διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων, ὅπως κάποτε μοῦ ἔγραφες. Ἐκεῖ λοιπὸν τὰ ἐπέρασα.

Οὐραγοτάργε τῆς Σουμάτρας, αὐτὸ θέλει νὰ εἶναι τὸ τακτικόν σου ψευδώνυμον; Γράψε μου. Πραγματικῶς, Μέδουσα, ὀλίγο. εἶνε οἱ μὴ ἀποδεχθέντες τὴν ἰδέαν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ θὰ ἔλθουν μὲν ὁρισθοῦν αἱ λεπτομέρειαι, καὶ ἰδοὺν τὴν κόσμος θὰ εἶνε εἰς τὴν εὐοχίαν καὶ τί ὠραῖα πράγματα θὰ γίνωνται.

Πολύ, μὰ πάρα πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, Ἑλληνίς Καλλιτέχνις, μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τὸ Λούβρον, εἰς τὸ Μουσεῖον ὅπου τόσα μνημεῖα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς Τέχνης, τόσοι μάρτυρες τῆς παλαιᾶς μας δόξης, εἶνε ἀποθησαυρισμένα! Λυποῦμαι δὲ πολὺ πού δὲν ἔχω τόπον ν' ἀποσπάσω μέρη ἐκ τῆς ἐπιστολῆς σου. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ συνεκινῶνται ἐπίσης καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι.

Ἀτρώμπε Λέων, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Σὲ εἰδοποιῶ δὲ ὅτι ἔχεις δύο ἄλλους συντρόφους: τὸν Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὸν Ἀφρικανικὸν Λέοντα.

Ἀσπασμοί, πληροφορεῖται. — Πλῆθος συγχάριον τὴν Ἀγάπην διὰ τὴν ὠραίαν τῆς κρίσιν. Ἡ Ἀγάπη τοὺς εὐχαριστεῖ ὅλους. Ἐπίσης πλῆθος συγχάριον τὸν Μινωαύρον διὰ τὸ βραβεῖόν του, πού δὲν ἔχω τόπον νὰ τοὺς ἀναφέρω. — Ὁ Β. Στεφανίδης (μὰ πῶς, δὲν ἔχει ψευδώνυμον;) ἀσπάζεται τὴν Ἀπόδρα τῆς Λέσβου, τὸν Διδότορον καὶ τὸν Ἀστρούλακιν τῆς Λέσβου. Ὁ Κορυθὶς τὴν Ἑσπερινὴν Γαλήνην καὶ τὴν εὐχορῶσται διὰ τὰ συγχρητῆρά της ἡ Δέα τὸν Ναστραδδὶν Χόντζαν, τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, τὴν Χιοισμένην Ὀδησσὸν καὶ τὴν Ἡρωϊκὴν Πάργαν, ἡ Ἀντοκράτειρα Εὐδοκία τὴν Κοραλλογενὴ Ἠήσον καὶ τὴν Ἀττικὴν Μελίσσαν, ὁ Ναστραδδὶν Χόντζας τὴν πρῶν Μαρωνάτισσαν (τὴν ὁποίαν ἐρωτᾷ εἰς ποῖον σχολεῖον πηγαίνει;) ὁ Πολικὸς Ἀστέρ τὴν Δάφνην καὶ τὸν Ὀλύμπιον Δία ἡ Ἀδρα τοῦ Φαλήρου τὴν Μέδουσαν καὶ τὸν Ὀλύμπιον Δία ἡ Χρυσὴ Βροχή τὴν Ἑσπερινὴν Γαλήνην καὶ τὴν Ἀδραν τοῦ Φαλήρου, ὁ Μούρτζουφλος τὴν Σαπφὸν Σκιαδαρέση (καὶ διατὶ δὲν κατεδέχθη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ;) ἡ δὲ Συριανὴ Σφίγγη τὴν Ἀτρώμπε τὴν καὶ τὰς ἀδελφάς της, τὰς πληροφροῖ δὲ, ἀφ' οὗ μὲ χαρὰν τῆς τὰς ἀνεύθυνον, ὅτι δὲν κατοικεῖ πλέον εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν, ἀλλὰ πλησίον τοῦ Θεάτρου. — Ἡ Ἑλευθέρα Ἑλλάς λέγει ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ Τίχ Ταχ δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, διότι ἐπαναίρει μόνον τοῦ καὶ ὁ ἐγωισμὸς δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα (ἴσ' τα βγάλη τώρα μόνος τοῦ ὁ Τίχ—Ταχ μὲ τὴν Ἑλευθέραν Ἑλλάδα). — Ὁ Καρχαρία τοῦ Φαλήρου συνιστᾷ εἰς τὸν Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου νὰ προστατεύῃ τὰς Μαριτίδας τοῦ Αἰγαίου, ὅπως αὐτὸς τὰς τοῦ Φαλήρου. — Ὁ Παχὺς Τσίρος μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου (μὲ τὴν ἀπάντησίν τοῦ ὁποῖου πολὺ ἐγέλασε καὶ τὸν εὐρίσκει ἀσπίρτο μονάχον) ὅτι οἱ Τσίροι, εἴτε παχῆς εἴτε ἀδύνατοι, δὲν εἶνε διὰ τὰ θύματα του. — Ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα διαβεβαίει τὸν Δροσερόν

Πηλὶόν ὅτι ἂν παρευρίσκητο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ξυλοκοπήματος, ὅα ἐφοβεῖτο πολὺ μήπως ἀπὸ δροσερόν, γίνῃ φλογερὸν Πηλίων. — Ὁ Δὼρ Κεχώτης συμβουλεύει τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδόνα νὰ κάθεται 'ς' αὐτὰ της. — Ἡ Μέδουσα πληροφροῖ τὸν Τίχ—Τίχ—Μπούμ—Μπούμ διὰ δὲν θὰ εἴπῃ εἰς κενὴν τὸνόμα του, μολοντί το ἡ-ξεύρει, διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπαθεν ἡ Ἀττικὴ Νδὲ ἀπὸ τὸν Ὀλύμπιον Δία. — Κάτι ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὸν Χαλασδὸν Κόσμον, ἀλλὰ δὲν το ἐνόησα πολὺ. — Ὁ Ν. Σ. Καίρης ἐρωτᾷ τὴν Χιοισμένην Ὀδησσὸν ποῖα εἶνε τὰ προσφιλέστατα που ἔχει εἰς τὴν Ὀδησσὸν καὶ ἂν θὰ ὑπάγῃ ποτὲ ἐκεῖ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ «Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της: Σπίρτο Μονάχο, Παχὺν Τσίρον, Συριανὴν Σφίγγαν, Κληρονόμον τοῦ Ροβινσώτον, Ἰόνιον Πέλαγον (οἱ δύο τόμοι ἐστάλησαν), Δεκαπενταετὴ Πλοῖον, Χρυσάετον, Δουκισσαν τῶν Ἀθηνῶν, Εὐδρομον Οἰκίαν κλπ. κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου, θὰ παντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὡσεὶς στέλλονται μέχρι 21 Ιανουαρίου 1897

695. Αἰξίγριφος.

Ἄν γράμμα τὰ λαβήτω με νῆσον συναφθὴν μιὰ πόλιν τῆς Ἀσίας εὐθὺς θὰ παραχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Θ. Μιχαλά Τσουβέλη

694. Στοιχειδὸ γριφος.

Ἄν τρία μόνον γράμματα εἰς ποταμὸν σφηνώσῃς εἰς ἕν πτηνὸν γνωστότατον τὴν ὑπαρξιν θὰ δώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιστρίτης Λυγαρίδας

698. Ἄνεγμαι δημαδὲς

Ἄνεβαινε ὁ πασπατὴς κατεβαίνει ὁ πασπατὴς

Ὡ! χαρὰ 'ς τὸν πασπατὴ πούν' ἡ κοιλία του φουσκώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διδότου

696-701. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνδὸς οἰουδὴποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις;

Πάραλος, ρῆξις, φέρω, σοφός, ἔρανος, σπορά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχ Ταχ

702. Μεσοστεχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενῶν λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ νόμα κράτους.

1, Ὅρος τῆς Τουρκίας. 2, Μέρους τοῦ χρόνου. 3, Ναυτικὸν ὄργανον. 4, Ἀστεισμός. 5, Ζῶον. 6, Νῆος τῆς Ἑλλάδος. 7, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Σ. Οἰκονομίδου

703. Ἑλλασοῦμφωνον.

αἰο-ο-οιο-ου-ταιο-αα-ο-ουο-ου-αεω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρούλακιν τῆς Λέσβου

704. Γριφος

—θῶς

—τρίτος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαίβου Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Νοεμβρίου 1896

600. Μυῶδες. (Μ-ῶδες). — 601. Ὁ ἀχινός. — 602. Ἀθηνᾶ.

603. ΑΛΛΕ

ΔΗΔΑ

ΑΔΑΜ

ΣΑΜΗ

604. Β

ΜΕΝ

ΜΗΡΟΣ

ΜΗΔΟΜΑΙ

ΒΕΡΟΔΙΝΟΝ

605-609-1, Στρουβίον.

2, Κανάριον.

3, Περιστερά.

4, Κορυδαλός.

5, Ερωδιός.

610. ΠΑΡΟΣ, ΕΡΑΤΩ

3, ΡΑΔΙΞ

4, ΟΥΡΗΡΗ.

5, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

611. Ὁ ἀνυπό-

μονος εἶνε ἀνυπόφορος.

612. Ἐκαστος οὐ μόνον τῷ πατρὶ καὶ μητρὶ γεγέννηται ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι.

613. Ἐπαίνει τὰ ἐπαινετά.